

PROFOUND SOUND

6 september 2017 20:15

Sparrow Episodes (2006, 8'00)

Christopher Trapani (USA 1980)

Jurylid Gaudeamus Award 2017

White/Waves (2015, 7'00)

Sky Macklay (USA 1988)

Genomineerd Gaudeamus Award 2017

Rimpelingen (2017, 21'00)

Jan-Peter de Graaff (NLD 1992)

PAUZE

Meanwhile, behind, between, etcetera (2016, 16'00)

Wilbert Bulsink (NLD 1983)

The Codex of thoughtcrimes (2017, 11'00)

Alexander Khubeev (RUS 1986)

Winnaar Gaudeamus Award 2015

Asko|Schönberg

Bas Wiegers - dirigent
Hans Woudenberg - cello

Ingrid Geerlings - fluit, piccolo, basfluit
Evert Weidner - hobo, althobo
David Kweksilber - klarinet, esklarinet, basklarinet, tenorsaxofoon, bassaxofoon, monotron
Anna Voor de Wind - basklarinet
Remko Edelaar - fagot, contrafagot, monotron
Jan Harshagen - hoorn
Simon Wierenga - trompet
Koen Kaptijn - trombone, monotron
Pauline Post - piano, celesta
Wiek Hijmans - elektrische gitaar, electronics
Jeroen Geevers - slagwerk
Diamanda La Berge Dramm - viool
Jan Erik van Regteren Altena - viool
Bernadette Verhagen - altviool
Charles Watt - cello
Quirijn van Regteren Altena - contrabas

Cappella Amsterdam

sopraan

**Martha Bosch
Marijke van der Harst
Maria Köpcke
Marjo van Someren**

alt

**Sabine van der Heijden
Mieke van Laren
Inga Schneider
Suzanne Verburg**

tenor

**Jon Etxabe Arzuaga
Mattijs Hoogendijk
Diederik Rooker
Endrik Üksvärav**

bas

**Jan Douwes
Martijn de Graaf Bierbrauwer
Angus van Grevenbroek
Bart Oenema**

Sparrow Episodes

De website van Christopher Trapani toont in een eerste oogopslag een fotocollage van tegelpatronen, snaarinstrumenten, pianotoetsen, oriëntaalse ornamenten en een visitekaartje waar onder zijn naam staat: "Mandolins and Microtones." In zijn eigen biografie schrijft hij dat in zijn muziek "flarden delta blues," te horen zijn, en "Appalachiaanse volksmuziek, big band foxtrots en Turkse maqam naast spectrale golven en meanderende canons." Zoals in Christophers thuisstad New Orleans bestaan diverse tradities naast elkaar en vermengen, kolkend in een rijke smeltkroes.

Dat alles tezamen in de componist Trapani. Hij is geen onbekende voor Gaudeamus. In 2006, 7 en 8 werd er al eerder werk van hem gespeeld. De eerste twee jaren was hij genomineerd voor de Gaudeamus Award. Tien jaar geleden in 2007 won Trapani met het stuk *Sparrow Episodes* de Gaudeamus Award. Als gitarist verzorgde hij samen met het toenmalige ASKO Ensemble de Nederlandse première. Precies tien jaar later in 2017 zetelt hij nu in de jury van het festival en staat zijn werk opnieuw op het program.

In zijn eigen woorden noemt Trapani *Sparrow Episodes* een muzikaal stripboek. Een opeenvolging van momentopnamen. Zijn vertrekpunt is een akkoordprogressie uit het lied *Sparrow* van Myshkin, een bevriende muzikant uit zijn middelbare schooltijd in New Orleans. Het is de herinnering aan het lied dat Trapani er toe dreef het te gebruiken. Een muzikale herinnering die zich opdringt, een oorwurm die zich zonder reden lijkt aan te dienen. Zo ook zijn muziek, die in flarden voorbij trekt, alsof je iets bekends hoort, op een presenteerblaadje dat maar heel kort present is voor het onder je neus vandaan wordt getrokken.

Verborgen voor de luisteraar maar leesbaar in de partituur is het stuk in veertien episoden opgedeeld die samen, zo u wilt, een kort narratiefje vormen:

- I. Mus was een goede jongen;
- II. En zijn hoofd was zijn favoriete gereedschap;
- III. Op een nacht beklom Mus een berg;
- IV. Vanaf zijn uitkijkpost zag Mus de gehele geschiedenis;
- V. Hij begon te praten en kon niet stoppen;
- VI. Hij wist dat hij in aanraking stond met de waarheid;
- VII. Mus bleef maar rondjes vliegen;
- VIII. Ze gaven hem een spuitje met iets gemeens, zoals ze willen;
- IX. Vier jaar later op de landweg;
- X. Mus vloog uit en de landing verpletterde zijn holle boten;
- XI. Mus verhuisde naar het platteland met zijn meisje;
- XII. Toen vertrok ze en hij knipte al zijn haar af;
- XIII. Hij begon te rijden en kon niet stoppen;
- XIV. Of gewoon een nieuw deuntje."

Christopher Trapani's website homepage shows a photo collage of floor tile patterns, stringed instruments, piano keys, oriental ornaments and a business card on which appears, beneath his name, 'Mandolins and Microtones'. In his own CV, he writes that his music contains 'snippets of Delta Blues, Appalachian folk, dance band foxtrots and Turkish makam, alongside spectral swells and meandering canons'. As in Christopher's hometown of New Orleans, diverse traditions coexist and intermingle, swirled into a rich melting pot.

And all of this is combined in the composer Trapani. He is no stranger to Gaudeamus. Works of his were performed in 2006, 2007 and 2008. The first two years he was nominated for the Gaudeamus Award, winning it in 2007 with his work *Sparrow Episodes*. In the role of guitarist, he joined forces with the ASKO Ensemble, as it was then known, to present the work's Dutch première. Precisely ten years later he now takes his place in the festival jury, and his work returns to the programme.

Trapani himself describes *Sparrow Episodes* as a musical comic book. A series of consecutive snapshots. His departure point is a chord progression borrowed from Myshkin, a musician friend from his high school days in New Orleans. It is the memory of this song that drove Trapani to use it. A musical memory that you can't ignore, an earworm that presents itself for no apparent reason. This also typifies his music, which passes by in snippets, as if you're hearing something familiar, presented on a platter that appears only briefly before being withdrawn from under your nose.

The structure of the piece, hidden from the listener but visible in the score, is a succession of fourteen episodes which together form, as it were, a brief narrative:

- I. Sparrow was a good boy;
- II. And his mind was his favourite tool;
- III. Sparrow climbed a mountain one night;
- IV. From his vantage point, Sparrow saw all of history;
- V. He started talking and he could not stop;
- VI. He knew he was in touch with the truth;
- VII. Sparrow just kept on flying in circles;
- VIII. They gave him a shot of something mean, as they will;
- IX. Four years later on a country road;
- X. Sparrow flew out and the landing crushed his hollow bones;
- XI. Sparrow moved to the country with his girl;
- XII. Then she left and he cut off all his hair;
- XIII. He started driving and he could not stop;
- XIV. Or just a new tune.'

White/Waves

“Oceaangolven zijn zo verdomde vreedzaam en meditatief met hun ‘shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo, shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo, shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo’ OVER en OVER en OVER,” aldus Sky Macklay over haar compositie *White/Waves*. Het stuk begint, zo gaat ze verder, met een “shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo sfeer in het ensemble geplaatst naast een schorre, Nirvana-piepende ruh-buh-ruh-buhs in de piano en kwelende zen-blokkerende WEEEooooWEooWEEEooooo in de electronica.”

Met het meditatieve, verdomd vreedzame karakter van de shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo’s doet Macklay anders vermoeden dan de daadwerkelijk klank van het stuk. Meditatief is het allerm minst, dit is geen kalme zee onder een felblauwe hemel. Onstuimig is het wel, *White/Waves* herbergt eerder een golvende zuigkracht waar je, als de stroming je te pakken heeft, je lastig aan kan onttrekken.

Voor het stuk maakte ze opnames van de zee bij Sunset Beach, North Carolina. Maar de rustgevende constante natuurruis moest manischer en onvoorspelbaarder klinken, “dus heb ik de golven geboetseerd in gefilterde uitbarstingen, echo’s, zwellingen en vegen en ze in dialoog gesteld met razende instrumentale golven en heb ik nieuwe versies van de geboetseerde witte ruis georkestreerd.”

Niet alleen golven klinken in *White/Waves*. Het stuk staat in de toonsoort van de ‘Queen of Bey Major.’ Zo klinken er hier en daar wat B-grootakkoorden en zitten er in de elektronica enkele Beyoncé-samples verstopt. Wellicht, stijgt ze klinkend als sirene op boven de wit-ruisende, manische golvenmuziek.

‘Ocean waves are so darn peaceful and meditative with their “shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo, shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo, shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo” OVER and OVER and OVER’, Sky Macklay says of her composition *White/Waves*. She continues: ‘*White/Waves* begins with an instrumental shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo vibe in the ensemble, juxtaposed with raucous, Nirvana-squelching ruh-buh-ruh-buhs in the piano and warbly Zen-blocking WEEEooooWEooWEEEooooo in the electronics.’

By characterizing the shhhhhhhhhSHHHHHHHHHHHhhhhhhooooooooooooo as ‘meditative and darn peaceful’, MacKay suggests something very different from the actual sound of the piece. It is anything but meditative; this is no calm sea beneath a bright blue sky. Turbulent it certainly is: *White/Waves* exerts an undulating suction from which, if the current gets hold of you, it’s hard to break free.

For this piece MacKay made field recordings of the sea at Sunset Beach, North Carolina. But she wanted the constant restful sounds of nature to sound more manic and unpredictable, ‘so I sculpted the waves into filtered bursts, blips, swells, and sweeps and put them in dialogue with

frenzied instrumental waves and orchestrated new versions of the sculpted white noise.'

It's not only waves that can be heard in White/Waves. The piece is written in the key of the 'Queen of Bey Major'. So here and there some B-major chords can be heard, and several Beyoncé samples lie hidden in the electronics. Maybe the megastar herself will rise above the manic white noise wave music, singing her siren song!

Rimpelingen

Jan-Peter de Graaff schreef *Rimpelingen* in opdracht van het Asko|Schönberg. Tijdens het componeren eiste de cello een steeds belangrijkere rol op en besloot hij er een soloconcert van te maken. Het stuk is opgedragen aan Hans Woudenberg, de cellist van het Asko|Schönberg, opvolger van het mede door hem opgerichte Schönberg Ensemble. Afgelopen 17 mei ging *Rimpelingen* in première in Muis Sacrum te Arnhem. De cellosolorol was zowel toen als nu weggelegd voor Hans Woudenberg, die met dit concert na drieënveertig jaar afscheid neemt van het ensemble.

De titel *Rimpelingen* verwijst naar muzikale codes die klinken als kaatsende steentjes over een glad wateroppervlak. Deze zetten een spel van actie en reactie in gang tussen de solist en de overige musici.

Het stuk bestaat uit vijf delen binnen een lange ononderbroken boog: een prelude, een passacaglia, een interlude, een scherzo en een afsluitende postlude. In het eerste hoofddeel draait het om de passacagliamelodie in de baslijn die direct uit zichzelf oplost doordat deze steeds wordt ingekort. Doordat de solopartij zich er (letterlijk) aan spiegelt laat dit thema zijn sporen na en beïnvloedt het het verloop van de solopartij, om vervolgens weerklank te vinden in het ensemble. In het tweede hoofddeel staat een kruisbeweging centraal in ritmische zin, waarin het ensemble ritmisch vertraagt en de solist versnelt. Ook hier spiegelen het ensemble en de solist zich aan elkaar en komt het passacaglia motief en de kleine ritmische motieven uit het begin van het eerste deel terug. In *Rimpelingen* haakt De Graaff zowel aan bij de twaalftoonsmuziek van Schönberg als bij de ritmische, virtueuze drive van [John] Adams. Dit alles gekruid met, in zijn eigen woorden, "een snuffje jazz, een aangenaam stravinskiaans pepertje, rustend binnen een zacht-impressionistisch landschap".

Jan-Peter de Graaff's composition *Rimpelingen* was commissioned by Asko|Schönberg. In the course of composing it, De Graaff saw the role of the cello becoming increasingly important, and decided to turn it into a solo concerto. The piece is dedicated to Hans Woudenberg, Asko|Schönberg's cellist and co-founder of its predecessor, the Schönberg Ensemble. May 17th of this year saw the première of *Rimpelingen* in Muis Sacrum in Arnhem. The role of cello soloist was, then as now, reserved for Hans Woudenberg, who with this concert said farewell to the ensemble of which he had been a member for forty-three years.

The title *Rimpelingen* refers to musical codes which sound like pebbles skimming across a smooth water surface. These initiate a game of action and reaction between the soloist and the other musicians.

The piece consists of five sections under one long, uninterrupted arch: a prelude, a passacaglia, an interlude, a scherzo and a final postlude. The first main section features the passacaglia

melody in the bass part, which immediately starts to dissolve spontaneously as it is cut shorter and shorter. Because the solo part reflects it (literally), this theme leaves traces behind and influences the development of the solo part, subsequently being echoed in the ensemble. Central to the second main section is a cross-over in terms of rhythm, in which the ensemble decelerates rhythmically and the soloist accelerates. Yet again the ensemble and the soloist reflect each other, and the passacaglia motif and the small rhythmic motifs from the start of the first section return.

In *Rimpelingen* De Graaff references both the dodecaphonic music of Schönberg and the rhythmic, virtuoso drive of [John] Adams, whilst seasoning it all with, in his own words, 'a pinch of jazz and a pleasantly Stravinsky-esque hot pepper, all resting within a mildly Impressionistic landscape.'

Rimpelingen - met financiële steun van Stichting Vrienden Nederlandse Muziek

Meanwhile, behind, between, etcetera

Ondertussen, toch al best wel een tijdje, al eeuwen, klinken er tonen tussen andere tonen, verscholen achter de gelijkzwevende toetsen van de piano. Het is een klankwereld die behoorlijk wordt doorgelicht de laatste, pak hem beet, vijftig jaar. Componisten als Gérard Grisey, Horațiu Rădulescu en Claude Vivier doken tussen de toetsen, zo ook de nog levende Georg Friedrich Haas en Enno Poppe. Om maar een handjevol te noemen. In ons eigen land trekt onder andere Wilbert Bultman die wereld naar de voorgrond. Hij hanteert een uitvergrotingsprocedé, zoals hij vertelt: "hoe meer focus er ligt op kleine ruimtes en afstanden, hoe langzamer een glissando gaat bijvoorbeeld, hoe groter ze lijken te worden." Kwarttonen, boventonen en traag glijdende glissandi bevolken de partituur van *Meanwhile, behind, between, etcetera*. Daarvoor vertelde hij eerder in de premièretoelichting van afgelopen december: "De klank begint te stralen omdat de verhoudingen tussen de tonen zo precies zijn dat ze elkaar versterken."

Achter dat glijdende microtonale oppervlak broeit, krioelt een andere wereld. Flarden melodieën schieten schichtig, snel bewegend, koortsachtig heen en weer. Er roert zich een andere wereld, een kolkende stroom noten, die lichaam geeft aan het geheel. Een perpetuum mobile dat de muziek onophoudelijk, af en toe hortend en stotend, voortstuwt.

Tussen de tonen dus, daar houdt dit stuk van Bultman zich op. Toch is zijn muziek niet zo makkelijk te karakteriseren—zijn werk herbergt een gigantische veelzijdigheid: van lawaaiig kerstlied, muziektheater en gecomponeerde noten tot zijn rol als improviserend Hammond-organist in psychojive kwintet PumpOrgan. In het microtonale spectrum houdt hij er een eigenaardige taal op na. Qua klank ligt *Meanwhile, behind, between, etcetera* in eerste oogopslag dicht bij het werk van de Amerikaanse experimentele componist Alvin Lucier. Iets verder op breekt er achter de traag vergelijkende tonen een muziek door die dan weer doet denken aan de laatromantiek van iemand als Alban Berg.

Et cetera, enzovoorts: zonder moeite en zonder dat het onlogisch klinkt laat Bultman een hoog romantische sensibiliteit samenvloeien met de vitaliteit en nieuwsgierigheid zo eigen aan de haast wetenschappelijke klankexperimenten van Amerikanen als Lucier. Een onderzoek naar de

levendigheid van klank, hoe klank beweegt, wat er achter klanken, tussen klanken, onder klanken, boven klanken verscholen ligt. Een onderzoek, dat ook, maar bovenal een onvoorstelbare grote klankwereld om in rond te dolen.

Meanwhile, for quite some time in fact, for centuries now, notes have sounded between other notes, hidden behind the well-tempered keys of the piano. It is a sound world that has been extensively investigated over the last fifty-odd years. Composers such as Gérard Grisey, Horațiu Rădulescu and Claude Vivier dived between the keys, as have Georg Friedrich Haas and Enno Poppe (both still living), to mention but a few. In the Netherlands, Wilbert Bultman is a composer who is bringing this sound world to the forefront. He employs a technique of magnification, as he explains: 'The more focus there is on small spaces and distances, for example how much slower a glissando happens, the larger they seem to become.' Quarter tones, harmonics and slowly sliding glissandi inhabit the score of *Meanwhile, behind, between, etcetera*. Earlier, in the programme note for last December's première, he said: 'The sound begins to glow because the relationships between the notes are so precise that they reinforce each other.'

Behind that sliding microtonal surface, another world is brewing, teeming. Snippets of melodies are shooting back and forth, skittish, fast-moving, feverish. A different world is stirring, a swirling stream of notes, that lends substance to the whole. A perpetuum mobile that constantly drives the music forward, with occasional fits and starts.

So, *between the notes* – that's what this work of Bultman's is all about. And yet his music is not so easy to characterize – his oeuvre displays gigantic versatility: from raucous Christmas carols, music theatre and composed notes to his role as an improvising Hammond organist with his psycho jive quintet PumpOrgan. In the microtonal spectrum he has his own individual language. In terms of sound, *Meanwhile, behind, between, etcetera* is at first sight similar to the work of the American experimental composer Alvin Lucier. A bit further on, there emerges from the slowly sliding notes a kind of music reminiscent of the work of a Late Romantic composer such as Alban Berg.

Et cetera, and so forth: effortlessly and without it sounding illogical, Bultman manages to combine a highly romantic sensibility with the vitality and curiosity so typical of the almost scientific sound experiments of Americans like Lucier. An examination of the liveliness of sound, how sound moves, what lies concealed behind sounds, between sounds, beneath sounds, above sounds. An examination, certainly, but above all an unimaginably vast sound world to roam around in.

Meanwhile, behind, between, etcetera - met financiële steun van het Fonds Podiumkunsten

The Codex of thoughtcrimes

De Russische componist Alexander Khubeev won in 2015 de Gaudeamus Award met zijn stuk *Ghost of Dystopia*. Daarin was de dirigent via zestien witte elastische draden verbonden—van rechter sok tot

linker handschoen—aan allerhande zelfgebouwde instrumenten. Een soort spin in het web, zowel muzikaal leider als onderdeel van het ensemble doordat hij zelf tot instrument is verworven. Als winnaar van de Award kreeg hij een nieuwe opdracht van Gaudeamus. Dat is *The Codex of thoughtcrimes* geworden.

Het vinden van nieuwe klank, doet Khubeev door geheel nieuwe instrumenten uit te vinden of bestaande radicaal te veranderen. Zoals het dirigentenweb uit *Ghost of Dystopia* bijvoorbeeld. Of neem het stuk *The Whisper of Phoenix*, waarin de violist speelt met vingerhoedjes op de vingers. Hij trekt er een wonderlijke klankwereld mee op, letterlijk ongekend.

Zo ook in zijn nieuwste stuk *The Codex of thoughtcrimes*. De zangers zijn gewapend met kartonnen buizen, ongeveer twee keer zo lang als wc-rollen, met een paar gaatjes als een soort goedkope blokfluit. Enerzijds versterken ze de resonantie, anderzijds vervormen ze de toonhoogte. De mondstukken van de blazers heeft Khubeev vervangen door lokroepen uit de berenjacht, de snaren van de piano geprepareerd met plastic linialen.

De titel van het stuk verwijst naar gedachtenovertredingen. Misdrijven die zich in de hersenen bevinden en niet zijn gepleegd. Misdrijven welteverstaan, die niet door de denker maar door anderen als misdrijven worden gezien. Specifiek richt Khubeev zich op teksten van historische figuren die vanwege hun gedachten, hun geloofsovertuigingen, werden veroordeeld door de overheid of kerk. Ballingschap, executie of gevangenschap naar aanleiding van een gesproken woord of geschreven tekst. Khubeev hanteert citaten van figuren als Socrates, Galileo Galilei, Aleksandr Radisjtsjev, Osip Mandelstam en Alan Turing.

Hoewel een codex, met de haast antiquarische uitstraling van een dik in leer gebonden boek, trekt hij zijn onderwerp de actualiteit in en toont dat 'thoughtcrimes' nog steeds veroordeeld worden vandaag de dag. Zoals hij vertelt: "ik eindig met teksten van re-tweets of gedeelde posts in hedendaags Rusland, waardoor mensen werden veroordeeld en in de gevangenis gestopt." De teksten zijn niet echt verstaanbaar voor het publiek laat hij weten, "ze worden veranderd en 'gefilterd' door de kartonnen buizen of door de blazers (die de teksten uitspreken door hun instrument). Dat is met opzet, het blijven gedachten [...], dus ze hoeven niet te worden onthuld."

The Russian composer Alexander Khubeev won the 2015 Gaudeamus Award for his piece *Ghost of Dystopia*. In this work the conductor was connected by means of sixteen white elastic threads (attached to as many parts of his body, from his right sock to his left glove) to all kinds of home-made instruments. A sort of spider in a web - at the same time musical director and part of the ensemble, by dint of having himself become an instrument. As winner of the Award, Khubeev received a new commission from Gaudeamus, which became *The Codex of thoughtcrimes*.

Khubeev discovers new sound by means of inventing entirely new instruments or radically altering existing ones. The 'conductor web' from *Ghost of Dystopia* is an example of this. Or take *The Whisper of Phoenix*, in which the violinist plays with thimbles on his other fingers. By this means he creates an amazing sound world, literally unheard-of.

This is also the case in his latest work *The Codex of thoughtcrimes*. The singers are armed with cardboard tubes, roughly twice as long as those in toilet rolls, with a few holes cut in them, like some sort of cheap recorder. On the one hand they reinforce the resonance, and on the other they distort the pitch. Khubeev has replaced the players' mouthpieces with bear-hunting decoys,

and has prepared the strings of the piano with plastic rulers.

The title of the piece refers to thought crimes: offences that are found in the brain but have not been committed. That is to say, offences perceived as offences not by the thinker, but by others. Khubeev focuses specifically on historical figures who, because of their thoughts or their religious convictions, were condemned by State or Church. Condemned to exile, execution or imprisonment for something they said or wrote. Khubeev employs quotations of figures such as Socrates, Galileo Galilei, Aleksander Radishchev, Sip Mandelstam and Alan Turing.

Although his subject is a codex, with the almost antiquarian aura of a thick leather-bound book, he drags it into the present day, and demonstrates that 'thought crimes' are still condemned today. As he recounts: 'I conclude with quotes from re-tweets or shared posts in contemporary Russia, which resulted in people being condemned and thrown in jail.' The texts, he informs us, are not really intelligible to the audience: 'They are altered and "filtered" through the cardboard tubes or by the players (who pronounce their text via their decoys and instruments). That is deliberate; they remain thoughts [...], so they shouldn't be revealed.'

Asko|Schönberg

Asko|Schönberg, toonaangevend ensemble voor nieuwe muziek, voert gecomponeerde werken van de 20ste- en 21ste-eeuw uit. Deze muziek is niet alleen van grote, gevestigde namen als Andriessen, Goebaidolina, Kurtág, Ligeti en Stockhausen, maar ook van jongere componisten als Van der Aa en van de jongste talenten. Speciale aandacht is er voor langjarige relaties en samenwerking met grote, betekenisvolle componisten en voor gloednieuw werk van hoge kwaliteit. Talentontwikkeling staat hoog in het vaandel. Asko|Schönberg biedt educatietrajecten voor talentvolle aankomende musici. Concerten vinden plaats in series in Muziekgebouw aan 't IJ en het Concertgebouw, in gastoptredens in het Holland Festival, De Nationale Opera en in co-producties met de het Noord Nederlands Toneel, Opera Trionfo en Slagwerk Den Haag. Het ensemble treedt op in concertzalen en festivals wereldwijd. Naast dirigent Reinbert de Leeuw werkt het ensemble met gastdirigenten als Etienne Siebens en Bas Wiegers. Dit alles met een gedreven groep veelzijdige musici en solisten uit binnen- en buitenland. Asko|Schönberg is ensemble in residence bij Muziekgebouw aan 't IJ.

Asko|Schönberg, a leading ensemble in the world of contemporary music, performs works from the 20th and 21st centuries. Its repertoire includes not only music by big, well-established names such as Andriessen, Goebaidolina, Kurtág, Ligeti and Stockhausen, but also new works by the youngest generation of talented composers, such as Van der Aa. Special attention is paid to forging long-term relationships and cooperating with major composers of significance, and to promoting brand-new high-quality works. Developing talent is given high priority. Asko|Schönberg offers educational programmes for talented, up-and-coming musicians. The ensemble's concerts can be heard in series in the Muziekgebouw aan 't IJ and the Royal Concertgebouw, in guest appearances in the Holland Festival and the Dutch National Opera, and in co-productions with the Theatre Company NNT, Opera Trionfo and Slagwerk Den Haag. It also appears in concert halls and festivals throughout the world. The ensemble works with its chief conductor Reinbert de Leeuw as well as with guest conductors such as Etienne Siebens and Bas

Wiegers. And all of this is achieved by a passionate group of versatile musicians and soloists from home and abroad.

Asko|Schönberg is the ensemble in residence at the Muziekgebouw aan 't IJ.

Bas Wiegers

Bas Wiegers studeerde aan de conservatoria van Amsterdam en Freiburg. Na een carrière als violist heeft hij zich ontwikkeld als dirigent met een brede muzikale fascinatie en ondogmatische blik. Hij dirigeert met regelmaat Klangforum Wien. In Nederland werkt hij met gerenommeerde orkesten en ensembles als het Koninklijk Concertgebouworkest, Residentie Orkest, Nederlands Philharmonisch Orkest, Amsterdam Sinfonietta, Asko|Schönberg en Slagwerk Den Haag. In het recente verleden stond hij o.a. voor WDR Symphony Orchestra, Estonian National Symphony Orchestra, Ensemble Modern en MusikFabrik. Wiegers was te gast bij internationale festivals, waaronder Achtbrücken (Keulen), Holland Festival, Gaudeamus Muziekweek en Huddersfield Contemporary Music Festival. Actief in de wereld van nieuwe muziek werkte Wiegers nauw samen met Louis Andriessen, George Benjamin, Oliver Knussen, Helmut Lachenmann, Martijn Padding, Klas Torstensson en vele anderen. Wiegers werkte met solisten als Claron McFadden, Liza Ferschtman, Arthur Jussen, Remy van Kesteren, Eric Vloeimans, Branford Marsalis en Anssi Kartunen. Ook dirigeerde hij enkele opera's en was assistent-dirigent onder Peter Eötvös, Mariss Jansons en Susanna Mälkki. In 2009 ontving hij de beurs voor dirigenten van het Kersjesfonds.

Bas Wiegers studied at the conservatoires of Amsterdam and Freiburg. Making his name initially as a violinist, he has now developed a career as a conductor with a broad musical fascination and undogmatic outlook. He conducts the Austrian ensemble Klangforum Wien on a regular basis. In the Netherlands he works with renowned orchestras and ensembles including the Royal Concertgebouw Orchestra, The Hague Philharmonic, the Netherlands Philharmonic Orchestra, Amsterdam Sinfonietta, Asko|Schönberg and Slagwerk Den Haag. He has recently conducted the WDR Symphony Orchestra, Estonian National Symphony Orchestra, Ensemble Modern and MusikFabrik. Wiegers has appeared at international festivals including Achtbrücken (Cologne), Holland Festival, Gaudeamus Muziekweek and Huddersfield Contemporary Music Festival. Very active in the world of new music, he has worked closely with Louis Andriessen, George Benjamin, Oliver Knussen, Helmut Lachenmann, Martijn Padding, Klas Torstensson and many others. Among the soloists Wiegers has worked with are Claron McFadden, Liza Ferschtman, Arthur Jussen, Remy van Kesteren, Eric Vloeimans, Branford Marsalis and Anssi Kartunen. He has also conducted several operas, and has been assistant conductor to Peter Eötvös, Mariss Jansons and Susanna Mälkki.

In 2009 he received the Anton Kersjes Conducting Scholarship from the Kersjes Foundation.

Hans Woudenberg

Hans Woudenberg studeerde aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag bij Anner Bijlsma. Al jong voelde hij grote interesse voor nieuwe muziek. Toen hij als student gevraagd werd om met een

groep medeleerlingen Pierrot Lunaire van Schönberg in te studeren, werd dit bepalend voor zijn latere professionele loopbaan. Vanaf de oprichting in 1974 maakt hij deel uit van het Schönberg Ensemble, tegenwoordig AskolSchönberg. Na 43 jaar geeft hij zijn laatste concert bij dit illustere ensemble. De jonge componist Jan-Peter de Graaff schreef speciaal voor hem het cello-concert Rimpelingen. Hans Woudenberg is ook cellist en programmeur van het DoelenKwartet.

Hans Woudenberg studied with Anner Bijlsma at the Royal Conservatoire in The Hague. Already at an early age he developed a great interest in new music. While still a student, he was asked to join a group of fellow students to rehearse Pierrot Lunaire by Schönberg, which had a decisive influence on his later professional career. He has been a member of the Schönberg Ensemble (now known as AskolSchönberg) since its foundation in 1974, and now, 43 years later, he is performing his last concert with this illustrious ensemble. The young composer Jan-Peter de Graaff has written the cello concerto titled Rimpelingen especially for him. Hans Woudenberg is also the cellist and programmer of the Doelen Quartet.

Cappella Amsterdam

Met een grote rijkdom aan stemkleuren bereikt kamerkoor Cappella Amsterdam zijn specifieke homogene klank. Sinds 1990 staat het koor onder artistieke leiding van chef-dirigent Daniel Reuss. Onder zijn leiding ontwikkelde het koor zich van een semiprofessioneel ensemble tot een professioneel kamerkoor van internationale faam. Ook repertoire en expertise groeiden en reiken nu van stokoude tot gloednieuwe muziek. Cappella Amsterdam geeft regelmatig compositieopdrachten en brengt veel composities van Nederlandse en buitenlandse componisten in (Nederlandse) première. Het koor werkt samen met Nederlandse en internationale topensembles, waaronder het Orkest van de Achttiende Eeuw, AskolSchönberg en Amsterdam Sinfonietta. Cappella Amsterdam werkt daarnaast multidisciplinair samen met gezelschappen en organisaties als Muziektheater Transparant (België), Opera2Day, Opera van Keulen, Holland Festival, de Amsterdamse Cellobiënnale en Nationale Opera & Ballet.

Chamber choir Cappella Amsterdam achieves its specific, homogeneous sound by means of its great wealth and variety of vocal colours. Since 1990 the choir's artistic director has been chief conductor Daniel Reuss. Under his leadership, the choir developed from a semi-professional ensemble to become a professional chamber choir of international renown. Its repertoire and expertise also grew, and now ranges from the very oldest to the very newest music. Cappella Amsterdam regularly commissions compositions and presents the Dutch premières of many works by composers from both home and abroad. The choir collaborates with prominent Dutch and international ensembles including the Orchestra of the Eighteenth Century, AskolSchönberg and Amsterdam Sinfonietta. Cappella Amsterdam also works on a multidisciplinary basis with companies and organizations such as Muziektheater Transparant (Belgium), Opera2Day, Cologne Opera, Holland Festival, the Amsterdam Cello Biennale and the Dutch National Opera and Ballet.

Tekst: Jan Nieuwenhuis
Vertaling: Robert Coupe

i.s.m.:

Dit openingsconcert wordt live uitgezonden in het MAX Avondconcert op NPO Radio 4

After Shows

Na afloop van dit concert kunt u in de foyer van de Grote Zaal luisteren naar celliste Maya Fridman. Zij is dit seizoen musician-in-residence bij Gaudeamus. Maya heeft net een album uitgebracht genaamd Red Velvet en zal een aantal korte werken van het album spelen. Tijdens de Gaudeamus Muziekweek speelt Maya op donderdag 7 september in Kunstruimte KuuB.

Op de trappen achter de RABO Open Stage in de centrale hal staan 100 metronomen opgesteld. Hier klinkt Poème symphonique van György Ligeti, het legendarische werk dat tijdens de Gaudeamus Muziekweek 1963 in première ging.

After this concert, you can listen to cellist Maya Fridman in the Grand Hall lobby. She is this season musician-in-residence at Gaudeamus. Maya has just released an album called Red Velvet and will play some short works of the album. During the Gaudeamus Muziekweek Maya plays in Kunstruimte KuuB on Thursday, September 7th.

On the stairs behind the RABO Open Stage in the central hall are 100 metronomers set up. Here you can listen to, Poème symphonique of György Ligeti, the legendary work that was premiered during the Gaudeamus Muziekweek 1963.

Gaudeamus Award

Na afloop van het slotconcert van Gaudeamus Muziekweek 2017 wordt de Gaudeamus Award uitgereikt aan één van de vijf genomineerde componisten. Juryleden Mayke Nas, Christopher Trapani en Joe Cutler selecteerden uit 288 partituren afkomstig uit 36 verschillende landen vijf jonge muziekpioniers: Sky Macklay, Ethan Braun, Chaz Underriner, Aart Strootman en Ivan Vukosavljevic. Meerdere werken van hen zijn te horen tijdens Gaudeamus Muziekweek 2017, inclusief een nieuw geschreven opdrachtwerk voor ensemble-in-residence Klusters5. De Gaudeamus Award is een aanmoedigingsprijs voor jong talent en bestaat uit een bedrag van € 5000,- voor het creëren van een nieuwe compositie voor Gaudeamus Muziekweek 2018.

After the festival's final concert, the Gaudeamus Award 2017 will be presented to one of the five nominated composers. Jury members Mayke Nas, Christopher Trapani and Joe Cutler selected out of 288 scores from 36 different countries five young music pioneers: Sky Macklay, Ethan Braun, Chaz Underriner, Aart Strootman and Ivan Vukosavljevic. Several works by the nominees were performed during Gaudeamus Muziekweek 2017, including a new piece written for ensemble-in-residence Klusters5. The Gaudeamus Award is an incentive prize for young talent and a commission of € 5000,- to create a new piece for Gaudeamus Muziekweek 2018.

Gaudeamus Agenda

2 november 2017

Gaudeamus @ Le Guess Who?

met Visible Cloaks, Sarah Davachi en Circuit (de band van Gaudeamus artist-in-residence Jerzy Bielski)

10 december 2017

GMW Sessies #17

met try-outs van Miranda Driessen's Koerikoeloem en vibrafoon & electronics duo Plastiknova

21 december 2017

Konstantyn Napolov "**The Dutch Golden Collection**" in Kunstruimte KuuB met als speciale gast Gaudeamus musician-in-residence Maya Fridman